

זה הוא זה :

עם פילטר דיקו

שנה טובה ומוצלחת לכל לקוחותינו ידידינו ומכרינו

צינקוגרפיה רינדזונסקי בע"מ תל-אביב, רח' פרץ 20, טל. 66548

בעיות שערות ? וכל אלה שיש להם בעיות שערות

HARVARD MEDICAL SCHOOL
DEPARTMENT OF DERMATOLOGY

THOMAS B. FITZPATRICK, M.D.
Edward Wigglesworth Professor of Dermatology

Massachusetts General Hospital
Boston 14, Massachusetts
Telephone: LAfayette 3-8001

July 14, 1960

Alex. Rubin
2, Pinsker Street
Tel Aviv
Israel

Dear Mr. Rubin:

I would indeed be interested in seeing your photos, and a sample of the material you have used successfully for hair growth.

I shall be looking forward to hearing further from you.

Very truly yours,

Thomas B. Fitzpatrick, M.D.

רע לך שבמכתב הנ"ל מהאוניברסיטה המפורסמת בארצות הברית, "הרווארד" הם מבקשים את החומר לשערות שהמציא ומשתמש בעבודתו הביאוקוסמטיקאי, אלכס רובין, בעז המכון רובינסקי-קוסמטיקום, תל-אביב, רח' פינסקר 2, טל. 22128. חיסה, חרצל מפ' 1.

גם לך כדאי לפנות אליו.

(המשך מעמוד 33)

של העיריה. ראו את הפסנתר והחיריו. פתחו בצעקות: "סלקו את זה מהפה לסלק את הדבר הזה, אבל מיד!" אף אחד לא ענה להם. הפקחים עמדו מבולבלים, הסתובבו זמן מה בסביבה, ניסו לצעוק שוב, ניסו לשדל, אבל אף אחד לא שם אליהם לב, עד שאחד מהם, המבוגר והרציני מבין השניים, תפס את אברמילה במרפקו כדי להסביר לו את חומרת המצב. אברמילה הרים את ראשו, הביט בו ארוכות ואמר לו בנימוס: "לך מפה" או הלכו.

אחר-כך באה המשטרה, אבל החוק מרשה לאדם להביא עמו כלי נגינה לשפת הים, בתנאי שאינו מנגן עליו. או הלכו גם הם. אחר-כך באו פרנחיים, אבל מיכה תפס אחד, ושבר לו אצבע.

אחר-כך באו זייגים ערביים ונתנו להם דג קטן במתנה.

לקראת הצהריים נכנסו למים ותפסו שתי גינגיות. קבעו אתן מפגש להערב, וחזרו לנמנם ליד הפסנתר.

עם לילה, הגיעו הגינגיות ואתם חבורה שלמה. הבחורות הדליקות מדורה וזו של אברמילה התישבה על ארגו לפני הפסנתר והחלה לנגן משהו של ברהאמס, אבל הפסיקה באמצע. מפני שהפסנתר לא היה מכונה והחלה לנגן שירים ישראליים, שלגביהם אין כל חשיבות, אם מכוון הפסנתר ואם לא. מהשלאגרים עברו לשירים של הימים הטובים, לשירים של פעם. בסוף, כשכולם הלכו, נשאר מיכה עם הגינגיות. הסתבר, ששמה רעיה. אף כי סיימה בהצלחה סמינר לגנות, היתה עדיין כמעט בתולה. היה לילה ירח והרוח היתה חמה ונונחית. לרעיה היו ספקות, וגינגיו גנתה, וחזיה שנקשרת מאי חור עם שרוך. כרגיל, נצחה ההתמדה את המוסר, אך כאשר ראה את כל בשרה לילה פניה, על רקע החולות, השמים והים, חש לפתע מיכה במגוון שבמצב. חש, שכל קיר פולי השומן הקטנים השעירים, כל הברשות והגיבויות, הרכות, הגמישות, הערב וכיוצא בזה מעושים ולא במקומם הטבעי, אבל צר היה לו לחתה. הרים את כנף הפסנתר, תפס את הגינגיות הנדהמת ויצק אותה על היתר מיתרים החשופים. בעצמו טיפס אחריה, ויחוריד על עצמו את הכנף. בתוך הפסנתר שררה אפלולית. האויר היה מחניק, והעץ הרקוב הסריח. בלהט האהבה, הקישו בלא יודעין במיתרים, והפסנתר השחור, שעמד לו גלמוד על החול של שפת הים, פתח בממור ורעש הגלים המתנפצים, ליתא אורי כתומרת פילהרמונית.

עם סיום הפרק האחרון (קונצרטו לארבע ידים וארבע רגלים) נשתררה דומיה שלאחר מעשה. העוברים שכבו בבטן הפסנתר בלי נוע. ידו מצאה אותה. "לבי" לחש. היא פנתה אליו, כולה שופעת אחוזה הנלמדת בתנועות נוער. "היה לך טוב?" שאלה. חייך באפלה. "יכולתי לכתוב שיר", אמר ונרדם. אחר כך, כשעזרה אותה, גילה שלצאת מתוך הפסנתר יותר קשה בהרבה מאשר להיכנס לתוכו. בכל אופן, ליתא אותה ליתא. דבר שבדרך כלל לא נהג לעשות. מיכה המשיך לחיות על שפת הים. ותמיד נמצא מי שיחלוק עמו את ימיו וליתו. בבוקר היו מופיעים תלמידי הכיתות הנמוכות, שהעדיפו לפרוט על הפסנתר ול"השתובב בחוץ, מלכת לבית הספר. לקראת שעות הצהריים באו בנות החברה הגבוהה שנמאס להן להשתוף, וביקשו לשכב מעט בצילו של הכלי. בערב היו באים לעשות שמה. מלבד ערבים בידים שהיה די משעמם, היה מאד שמה. רעיה היתה באה בכל פעם שהיתה משתחררת מחברה היקבוע, סטאגיר אצל עורך-דין.

בלילה אחד של חמסין, הלכו להתרחץ ערומים. המים היו צוננים ומסביב שלטה החשכה. "אני מרגיש עכשיו כאילו היתה זאת בריאת העולם", אמר מיכה, "כאילו אין מלבדנו איש עלי אדמות".

"בוא רצה, אחרת תתקרר", אמרה רעיה. אבל הוא לא יצא מהמים כי הרגיוה אתו. ישב זמן רב בין הגלים הקטנים (לשחות הרי לא ידע), ומילמל לעצמו: "בריאית ה' עולם, בראת העולם". למחרת היתה לו נולת, ויום אחד אחרי כן, חום וכאב-ראש. "לא תשכב כאן כמו כלב עזוב", אמרה רעיה הכניסה אותו למונית. "לאן זה?" שאל מיכה. "אלי הביתה", אמרה. כשהגיעו אליה הביתה, הוברר למיכה שהיא גרה אצל הרורים ושאיכה הוא ד"ר גמלאי המבקר. אבל כבר לא היה לו כוח להסתלק.

אמא של רעיה, אשה שחרחרת וקטנה, בעלת גוף של נערה, טיפלה בו במסירות. לאחר ארבעה ימים כבר חש את עצמו ב"טוב, אבל משהפצירו בו, נשאר לשכב עוד

שבוע. פתאום באה אליו רעיה, עצובה מאד, והודיעה לו שהסטאגיר יודע הכל (החברה שלה, הגינגיות השניה, סיפרה לו). החליט שלא להתחתן עמה, מפני שכולם יודעים שהיא כבר לא בתולה. והוא בן למשפחה ספרדית. ישבה רעיה ליד מיטתו של מיכה עצובה מאד, מפני שהסטאגיר היה בן לאב עשיר ועמד לפתוח משרד משלו עם גמר הסטאג. מיכה רצה לעודד אותה קצת. "אין דבר", אמר. "היה בסדר, את יכולה לסמוך עליי". ואז היא נישקה אותו, והלכה לספר לאמא שלה שהיא ומיכה עומדים להתחתן.

האם היתה מרוצה מהסידור, אך ביקשה את בתה לבשר את הבשורה לד"ר, בשיא הסקט, בהתחשב במחלת הלב הקשה שלו. נכנסו לחדר עבודתו של הד"ר וסיפרו לו הכל בהתחשבות כזו, שכמעט וקיבל התקפה. בתור אב אחראי, הדואג לעתיד בתו, הח" ליט ד"ר גמלאי לשוחח עם חתנו לעתיד, על העתיד. הניח את עבודתו (משא על פירוש פסיכואנליטי ללאן" של פייארברג), ונכנס אל מיכה, שהיה עסוק באכילת לפתן. רק לאחר שיהה ממושבת והחלפת בר" כות מסויגות (היחסים בין השניים היו רשמיים ככל האפשר. דהיינו, יחסים רשמיים שבין אדם לזולתו, כשהזולת שוכב עם, וי אצל בנות המשפחה). לאחר דיבורים סתו" מים, הבין מיכה כמה הדברים אמורים, אלא שחש, שגרם כבר לד"ר גמלאי צער רב די והותר בעניינים רבים, ושלא כדאי להוסיף עליהם, בשביל דבר-מה של מה בכך. לכן שתק, ושתיקתו היתה כהודיה.

לאחר שליבן כראוי את בעיות החיים, ובמיוחד את בעיות החיים בצחצח. עבר ד"ר גמלאי לפסים מעשיים. "ומה מקצוע יש לכבודי?" שאל. "אני משורר!" ענה מיכה. "אני יודע", אמר ד"ר גמלאי. "אני יודע שאתה יודע", אמר מיכה. שתקו שתיקה עמוקה. "שירה איננה פרנסה", חזר ד"ר גמלאי אל הנושא העיקרי. "אני יודע", אמר מיכה, ושוב חזרה השתיקה. לפתע אירו פניו של ד"ר גמלאי: "כבודו יכול לנסות את מללו בעתונות! דבר ידוע הוא, שהרבה משוררים מחוסרי כשרון הצליחו בתור עתיאיים! מיכה חייש סיבה להתנגד להצ" עה, אך לא מצא כזאת. בסופו של דבר ניצל מיכה מלהרחיח את לחמו בועת לשור" נו: ד"ר גמלאי, שהיה פעיל באד בשטח קשרי תרבות, ביחוד עם גורמי חוץ, הו" מין פעם לארוחת ערב בביתו העשירי ידוע מהונגריקונג בשם אבוטבול, שבא לארץ ל" חפש מקלט מדיני. בתום הארוחה נכנס מיכה (היה מקבל ארוחות במטבח) והוצג בפני האורח, שמצא בו מיד את כל התכונות המאפיינות את הנוער הישראלי האמין. בו במקום הציע לו לנהל את בית-החרושת למוצרי-גומי שעמד להקים בארץ. מיכה, שלא ראה ברירה לפניו, הסכים. מכאן וי אילך נהדרדרו העוננים בקצב רצחני: תוך שבועיים השיג אבוטבול את הכסף הדרוש להקמת בית-החרושת. נסע לחוץ-לארץ עם הכסף כדי להימין את המכונות ועקבותיו נעלמו. לפי גירסת משרד המסחר והתעשייה, נסדו ונרצה בדרך להונגריקונג על-ידי שודדי ים. השאיר אחריו כמה מיבנים בדרך לים המלח, חוב של כמה מיליונים לממשלה, ואת מיכה.

בלחץ המיסדות ובעזרתם הפעילה, התק" שר מיכה עם משקיעי חוץ אחרים והקים חברה. עם פתיחת שוקי אפריקה והתרחבות תם של שוקי אסיה, הפך להיות אחד ה" אנשים החש בים במקצוע. התחתן עם רעיה, ועשה לה שלושה ילדים בזה אחר זה. ד"ר גמלאי הפסיק את פעילותו התרבותית, ועו" סק עכשיו רק בחיבור היראות שימוש ל" תוצרת חתנו, כאשר לפסנתר, הרי עמד לו זה על שפת הים, עד שבאה המשטרה וי" גררה אותו למועדון נוער סמוך. שם נחרטק כליל באחת הקטטות.

לפני כמה שבועות היה ערב גדול. אברמ" לה חזר מאיטליה, שם הוא רוכב חזק (אשתו איזה ברזנית, קרובה של האפיפיר) והבי" טיה לשבת עם החברה, במידה ויכול להשי" תהדר מהנמושות של משרד החוץ (שניד" נדו לו בלי סוף, שישפיע קצת בחתיקה). בבאר של "סריץ" חיכו לו: מיכה, הסרן, שבינתיים נעטה אחד מראשי המשטרה, וי" כמה חברים ממשרד ראש הממשלה.

ישבו ושתו בנחת בלי הרבה דיבורים. בעלת המק"ם, וזוג בלה ושמונה, שעשעה אותם כסיפורי זכרונותיה מהשומר-הצעיר. לפתע קם מיכה, שגמר חצי קבוק ויסקי לבד, הרכיב ראשו על חזהו והתחיל לבכות. החברה ישרו ולא עשו כלום. מלצר אחד ניגש, אבל הסרן גרש אותו. "תנידו", שאל מיכה, "אתם עוד זוכרים שהייתי גר פעם בתוך פסנתר?"